

Tirsdag den 9. juli 2019, kl. 22:30 – *BASSE FØNNS*

Alexandra HALLÉN, cello og soloperformance

Simon LØFFLER (f. 1981)

Graduale (2009), 8'

Jexper HOLMEN (f. 1971)

Gennemgribende Tungt Strukturskabende
Cellosonate (2018)

Christian WINTHER CHRISTENSEN (f. 1977)

Cadenza (2013)

Simon STEEN-ANDERSEN (1976)

Study for string #1 (2007)

Study for string #2 (2009)

Study for string #3 (2011)

Særlig tak til

10:00 Et kvarter med gårsdagens kunstner
15:30 Tritschler – Isserlis – Mustonen
17:15 Koncertintroduktion v. Mathias Hammer
20:00 Pavel Haas Quartet
22:30 Alexandra Hallén – cello & soloperformance

9 juli
Hindsgavl Festival
51. sæson 2019

Alexandra HALLÉN, cello og soloperformance

De enkelte værker vil blive præsenteret af komponisterne selv i korte videoklip.

Aftenen starter i grænselandet mellem musik og performance med **Simon Løfflers Graduale (2009)**, der i en video introduceres af komponisten selv: »Den optrædende skal holde sig stramt om ørerne og synge, så lyden næsten forsvinder for det indre øre,« lyder det. Idéen er, at man bliver tilskuer til en sang, der ikke opføres for publikum, men for performerens selv.

Den tyste, indadvendte start afløses af en punktagtig energiudladning, et kaos af følelser, der bare vil ud. Det er **Jexper Holmens Gennemgribende Tunge, Strukturskabende Cellosonate** – ja det hedder den faktisk.

Christian Winter Christensens stykke gennemgår tre faser: En introduktion, et mellemstykke med virtuos fingerfærdighed og en finale med store spring på gribebrættet.

Hovedtemaet er en percussiv arpeggio spillet med buens bagside. Hovedtemaet gentages og udvikles og arpeggioen bliver hurtigt til et cellostudie, der omfatter visken på strengene, knoer på gribebrættet, et væld af overtoner, små melodiske passager og meget mere.

Rent teknisk opfanges lydene af en kontaktmikrofon på celloen, der giver impulserne videre til en computer, der omformer lyden på en måde, så der bliver kradset hul til musikalske minder. Er det Bach, der titter frem i glimt?

Nu dukker **Simon Steen-Andersen** op i en video og forklarer, at han som koncertgænger fokuserer lige så meget på performance som på lyd. Derfor er hans Study for String Instrument #1-3 (2007-11) et forsøg på at udligne og balancere forholdet mellem de to begreber.

Det første af studierne byder på store glissader, der udnytter gribebrættets og buens yderligheder. Lydene er grove, grynedede og uraffinerede, men tvinger Hallén ud i store åbne og lukkede, omklamrende positioner, som senere erstattes af mere gyngende bevægelser, i takt med at andre måder at spille glissandoet på udforskes.

I det næste studie forsøger Steen-Andersen at skabe en diskrepans mellem det performede og det klingende ved at bruge en whammy-pedal. Efter instruktioner i partituret skal den modsvare celloens glissandoer, så et opadgående glissando på celloen ikke ændrer tonen i højttalerne og på andre tidspunkter bliver dobbelt så langt som forventet.

Det er en teknisk præstation, fordi pedalens glissando ikke er lineært, og desværre forstyrrer det, at man tydeligt kan høre både den akustiske og den modulerede lyd.

Det sidste af de tre studier er en duet, hvor Hallén spiller sammen med en præproduceret video af sig selv. Videoen, der inkluderer et lydspor, bliver projiceret op på Hallén, mens hun spiller.

Først bevæger hun sig synkront med sit video-jeg, inden de langsomt forskydes ud af fase og begynder at drille hinanden i en slags tagfat, hvor Hallén forgæves forsøger at indhente præproduktionen, der nægter at følges ad.

Det bliver endnu mere komisk, da celloen placeres i »guitarstilling«, som det hedder i partituret. Her bevæger cellisterne sig igen synkront og senere i »spejlvendt guitarstilling, nøjagtig vandret«. Det kniber dog med at holde celloen perfekt vandret, og netop den præcision er afgørende, når det skal se ud, som om Hallén spiller med en spejlvendt udgave af sig selv.

Lånt fra seismograf.org